

Szabó T. Anna

TENGER, HOMOK

Nincs alkony és nincs virradat.
Az égre rákövült a nap.
Izzó kékség a hold helyén.
A vízre rákövült a fény.

Körül a parton sziklaroncsok.
Kőkoponyák és ritka csontok.
A homlokuk vetette árnyék
az izzó törmelékre ráég.

A sótól kérges bőr kiszárad,
a homok ellepi a lábat,
térdig, derékig, állig ér.
A fény vörös, a fény fehér.

Utat talál a nap a csontban,
a fej, mint könnyű héj, beroppan,
homok tartja a puszta vázat,
betölti omló koponyámat.

A HETÉRA A HALÁLT VÁRJA

Füvek. Rögök. Növényi béke.
Korhadó ágak csendessége.
Itt lent mindennek súlya van.
A láthatót a föld lehúzza,
de az üresség súlytalan.

Már hallom őt, hogy közelít.
Fojtott, kapkodó dobbanások
visszhangozzák a lépteit.

Most áll. Most lép. Most jön. Jön értem.
Ő, akit vártam. Akit féltem.
A legutolsó ismeretlen,
kit ölelnem kell és szeretnem,
őreg ölemmel megszolgálnom
az obulust, amiért Kháron
a sötét vizen átevezne
oda, ahol nincs fény se, nesz se,
csak szürkeség és némaság.
Ha hinném, hogy van Alvilág.

Ha elhinném, hogy árnyá váltan,
de *megmarad* az Alvilágban
örök időig minden régvolt.
De csak a föld. Az üres égbolt.
A semmi temploma fölöttem.
A kert szentélye. Körülöttem
időtlen tartóoszlopok:
komor, sötétlő ciprusok.
És középpütt a nagy platánfa
súlyos, boltíves koronája.

Talán ez a fa megmenthetne.
Pár éve még, hogy reggelente
– hogy lucskos ágyamból felkeltem –
kijöttem hozzá, átöleltem
akár egy titkos szerető,
úgy simogattam remegő
ujjaimmal a hámló kérget
hogy a bőrömbe beleégett
húvös bőrének tapintása.

Ez már a tenyerem tudása
ami emlékszik pontosan:
a kérge olyan, pont olyan
élő, érdes és végleges
akár egy szélcsiszolta test
amit egy éjen át öleltem
abban a lombos, régi kertben
és máig sem tudom, ki volt.
Csak fekszem itt. Feljött a hold.
Érzem, hogy ujjaim hegyétől
a sűrű hideg felfelé tör,
nehéz higannyá hűti vérem
és elborít, elönt egészen.

Reggel így fognak rámtalálni.
Csak erőm lenne még, felállni,
hogy lelkem, rongy ruhám, levessem.
És örökre Övé lehessen
a test, a testem. Csak a testem.

Határ Győző

TEIRESZIASZ HÉT ÉLETE, AVAGY EGY PATRÍCIUS MAZOUCHISTA BÖJT NAPJA AZ EMBERISÉG BŰNLAJSTROMÁNAK ÜNNEPÉN (II)

TREBELLIUS ...Nos, halld ezt is, nyolcadikul, amint következik. Elmélődés megbúsulásaimból, s ez talán inkább kedvedre lesz, s hogy emlékezetedbe visszaidézzem legelső bánatomat, *De Animae*, tudod, az is meglehet, hogy épp a „lelkes lény” világérvényes kollektív téveszméje okolható ábrándkergető eltévelyedéseinkért; s ez is ünnepi kétségbeesnivalóim egyike, az ún. lélekelmélet – bár ezt kétségbeesésemben kiemelt helyen gyűlölöm is, s már azt se bánom, hogy a harag rossz tanácsadó.

TREBONIUS Olyan haragosan gyűlölöd?

TREBELLIUS A bajkeverőt; igen. Mit is mondjak: sem a tejszagú csecsemő hiszékenysége alá nem sülyedtem, sem nem vagyok sátáni aljassággal fertőzött, tudom, hogy van ember ilyen is, olyan is

de miért, hogy a jóság és derékség eszén túljáró Fifikus, a Fortélyosan Gonosz az „érdekes”, a vonzó, a rokonszenves, ő az, akinek szurkolsz, ő a látszólagos többség, amely már-már valóságos többség rangjára vergődik – miért?

mert elfojtott, rosszul palástolt titkos ösztöneinknél fogva magunk is hajlunk arra? S ha választhatnánk, „olyan” szeretnénk lenni? Amilyen a sikeres útonálló bandavezér, a numizmahamisító defraudator, a félszemű kalózkirály?

a hajlamosított gonoszt elneveztük elvetemültnek. De mit kezdel az olyannal, akinek váltig a gonoszmívelésre forog az esze, mivelhogy arra hajlamosított elvetemült? A „lelkére” beszélsz?! Olyanja nincs neki; s ez a bökkenő.

TREBONIUS Szerencséd, hogy a rabnépet leküldted vasárnapolni, nekem meg az egyik fülelen be, a másikon ki. Tudhatnád, hogy Carinus alatt füle van a márványfalaknak, s ezt meg nem úsznád se pojácaélcélődéssel elütni próbálva, se vigyázzállásban végighallgatott lelkifröccsel az órszobán; mit sem szólva kinszerszámaikról, melyeket elibéd kirakva ha mind odamutatnák, így járnál véle, Dion Diderontiusznál miként az előbb kelő matrónák –

TREBELLIUS S azok hogy jártak?